

T-242 Jób élete-21. rész
2024.04.14.

Kedves Gyerekek!

Folytassuk a Jób könyvének tanulmányozását, hamarosan a végére érünk.

A 32. résztől egy újabb személlyel ismerkedhetünk meg, Búzból, Rám nemzetségéből való Elihuval, Barakél fiával. Innentől kezdve az eddig megismert három barátja (Elifáz, Bildád, Czófár) nem válaszol többé Jóbnak, mert ő igaznak tartotta magát. Nem tudták ráerőltetni a saját meglátásukat, miszerint Jób életében valami bűn van, amiért Isten bünteti az őt ért csapásokkal. Azt olvashatjuk ebben a részben, hogy ez az Elihu, aki fiatalabb volt náluk, hallgatva az eddigi beszélgetéseket, haragra gerjedt mindannyiuk ellen. Tisztelettudó volt, mert megvárta, amíg az idősebbek beszéltek, de most már nem bírta magát tovább tartóztatni, tele volt szavakkal, szorongatta belülről a lelke. Az erjedő musttól szakadozó tömlőhöz hasonlítja magát. Biztosan ti is éreztétek már így magatokat, amikor valamit nagyon ki akartatok javítani, saját igazatokat elmondani. Mond egy olyat is Elihu, hogy nem az idősek a bölcsék és nem a vének értenek az ítélethez, a Mindenható lehelete teszi értelmessé az embert. Vajon igaza volt ebben Elihunak? Az biztos, hogy általában, amikor korosodik az ember, egyre nagyobb élettapasztalata lesz, de sajnos ez nem mindig jelenti azt, hogy bölcs is. Valójában Isten tehet valakit bölcsé. És ez az Ő félelmével kezdődik. **„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme és a bűntől való eltávolodás.”** Tehát Isten szemében a bölcsesség azzal kezdődik, ha kerüljük a bűnt és tiszteljük Istent. És ezt jó, ha már gyermekkorban gyakoroljátok. Elihu Jób mondására **„Tiszta vagyok, vétség nélkül, ártatlan vagyok nincs bűnöm.”** azt felelte, hogy nincs igaza, mert nagyobb az Isten a halandó embernél. Továbbá kérdezi, hogy miért vádolja Jób Istent, hogy nem felel neki? Hiszen szól éjjeli látásban, inti, eltéríti rossz cselekedettől, kevélységtől, fegyelmezi betegséggel. Visszahozza a bűnbánó embert a halál torkából. Elihu is bűnös emberek közé sorolja Jóbot, hiszen azt mondja: Nem használ az embernek, ha örömet leli Istenben. Bizonygatja, hogy Isten az embernek tettei szerint fizet, nem ferdíti el az igazságot.

Majd Isten hatalmáról, magasztosságáról beszél nekik. A természetben megjelenő hatalmát részletezi, ami mennydörgésben, villámlásban, hóban, záporosóban, felhőszakadásban fejeződik ki. Elihu azt mondja, hogy amikor ezekre tekint, pl. a mennydörgés, megremeg a szíve és ki akar ugrani a helyéről. Nem tudom tapasztaltatok e már ilyet nagy viharban, hatalmas mennydörgést, villámokat, zuhogó záporosót, mert ez valóban nagyon félelmetes tud lenni. Az állítok is rejtekhelyükre húzódnak ebben az esetben. Ilyenkor elcsodálkozhatunk, milyen hatalmas és erős Isten tartja hatalma alatt ezt a teremtett világot. Egy-egy nagy mennydörgés alkalmával valóban még a szívünk is megremeg. És Isten ettől sokkal hatalmasabb, mint amit ezen keresztül mutat meg nekünk. Továbbá szól még Elihu arról is, hogy Isten leheletétől jég támad és a vizek felszíne jégpáncéllá válik. A gomolygó felhőket is irányítja, ahogyan éppen akarja: egyszer büntetésül, máskor szeretetből adja a földre. Igen, a felhő is egyszer milyen jól tud esni egy tikkasztó nyári hőségben, a hideg időben mennyire rontja a hőérzetünket. Ezután figyelmezteti Jóbot, hogy álljon meg és gondolja meg Isten csodáit, majd kérdéseket tesz fel neki. Pl. Tudod-e mikor villámlik? Tudod-e miért lebegnek a fellegek? Hogy melegednek át ruháid, amikor nem fúj a déli szél? Ott voltál, amikor a felhőtakarót formálta? Végül így fejezi be: **„A Mindenhatót nem tudjuk felfogni, hatalma és igazsága igen fenséges: az igazságot soha nem nyomja el. Azért félik őt az emberek, mert rá sem néz azokra, akik bölcsnek tartják magukat.”** Ezt követően a 38. fejezetben, maga az Úr szólal meg a viharban és kérdezi Jóbot. A teremtett világ számtalan csodájával kapcsolatos kérdésekkel halmozza el őt, hogy válaszoljon, ha ezeket tudja. Most Jóbon a sor, hogy feleljen Teremtőjének. De erre majd a későbbiek során kitérünk.

Most még Elihuval kapcsolatban azt említeném meg, hogy az utolsó részben róla nem olvassuk azt, hogy Jóbnak áldozatot kellett volna bemutatni érte, mint a három másik barátjáért. Ugyanis nem szóltak Isten felől helyesen. Úgy látom Elihu helyesebben közelítette meg ezt a helyzetet Jóbbal kapcsolatban. Ő a teremtő Isten fenségét, hatalmát tárja Jób elé, hogy lássa, mi senkik nem vagyunk hozzá képest, hogy megértsük az ő cselekedeteit, hogy mit miért tesz, hogyan alakítja sorsunkat. Ezt azért fontos látnunk, hogy mi se vonjuk felelősségre Istent, hogy mit, és miért cselekszik velünk. Mert látjuk, hogy egyes hűséges, engedelmes testvérek életében is milyen nyomorúságokat enged meg az Úr. De a próféták, apostolok életében is ezt figyelhetjük meg. De számunkra legnagyobb példa az Úr Jézus volt ebben is. Nemcsak elfogadta az Atya akaratát, hanem szerette, még ha ez az életébe is került.

Fogadjuk el Istentől, hogy ha nem is látjuk szenvedéseink, veszteségeink értelmét, Ő akkor is mindent a javunkra tesz, hogy szentségében részesítsen. Ezt vesse jól szíveinkbe az Úr!

Ámen